

O DÖNEMİ-12 MART DÖNEMİNİ- BİZZAT YAŞAMIŞ BİRİ OLARAK ALPER'İN SÖYLEDİKLERİNE AYNEN KATILIYORUM!...

Münir Aktolga
Nisan 2016

Yakın tarihe 8-9 Mart „sol darbe“ girişimi diye geçen bir olay var... Bunu takiben, bir de, 12 Mart 1971'de, General Gürler'in ve M.Batur'un başını çektikleri, özünde gene bir darbe girişimi olan „12 Mart Muhtırası“ var (maşallah darbe girişimi çok bizde!...) Peki ne oldu sonra? Nasıl olmuştu da bütün bu darbe girişimlerinin hepsi aklanmışlardı?... Ortada ne „paralel komplosu“ iddiası, ne de bu aklama işlemini başarmak için „paralelcilerin komplosunun açığa çıkarılması“ çabası olmadığı halde nasıl başarılmıştı bu iş?!...

Çok basit!... O zaman hala ipleri ellerinde tutan dönemin-12 Mart döneminin-güçlülerinin (Ecevit'in de onayıyla) mahkeme heyetini değiştirmeleri yeterli olmuştu!... Yanlış anlaşılmasın, Ecevit de darbeciydi falan demek istemiyorum (o sadece onlarla bir tür uzlaşma (!) içine girmişti o kadar (!) Bazılarının kulağı çınlasın!!...). Ecevit, aynı Devletçi-İttihatçı kanadın parlamenter temsilcisiydi. Yani, darbecilerle amaçları aynıydı, fakat yolu farklıydı onun (hani o „Sosyal Demokrattı“ya!...) Bu nedenle, nasıl olsa artık „Ak Günler“ geldiği için (Ecevit iktidarına böyle deniyordu) aynı gaye uğruna mücadele edenlerin hala hapisanede kalmaları haksızlık olacaktı (zaten Genel Af da bu nedenle çıkarılmamış mıydı!!...) Kim ne derse desin işin özü budur!...

Önce Alper'in makalesini bir de siz okuyun isterseniz:

<http://www.marmarayerelhaber.com/alper-gormus/43037-balyoz-2010-ve-sol-askeri-darbe-1971-arasindaki-benzerlikler>

Evet, o zaman da ortada (gene beraatle sonuçlanmış olsa da) bir darbe girişimi vardı!...

Ne garip değil mi, böyle bir gerçeği-darbe gerçeğini- „var mıydı yok muydu“ diye tartışıyor olmamız bile traji komik bir olay aslında!!.. Hani bir tekerleme var ya: Öküz nerde, dağa kaçtı, dağ nerde, yandı bitti kül oldu“!!.. Aynen ona benziyor bu iş!...

Aslında 8-9 Mart, 12 Mart, darbe balonunun patlama-patlatılma- tarihleri idi. Balonun şişirilmeye başlanması ise çok öncelerde başlar!... Ne idi o „Dev-Güç“ ittifak denemeleri falan? 27 Mayıs'ın Milli Birlik Komitesi kalıntılarıyla solun bir araya getirilmeye çalışıldığı süreçler ne idi?... Daha 65'lerde yayınlanmaya başlanılan „Türk Solu“ dergisi'ni, sonra da sahipliğini benim yaptığım Aydıllık Dergisi'ni, oradaki gel-gitleri falan hatırlıyorum da, ben gariban da, farkında olmadan, tam tezgahın içine düşmüşüm o zamanlar!...

1969 yazında biz 5 kişi neden Toroslara gerilla eğitimine gönderilmiştik Allah aşkına?... Bize denmişti ki, „darbe geliyor“; „bizden bağımsız olarak geliyor“...“Bu nedenle, darbe gelince hazırlıksız yakalanmamak için 27 Mayıs emekli bir subay size Toroslarda eğitim verecek“!... Gelen darbe „solcu“ olursa ne alaydı, dağdan Enver falan gibi kahraman olarak inecektik her halde, ama yok „sağ“ darbe gelirse de en azından hazırlıklı olmuş olacaktık!! Hesaplar böyle yapılmıştı!!...

Neyse, bizim de aklımız bir karış havada ya zaten o zaman, gittik biz Toroslara-Anamur'a!... Bekliyoruz ki, sonra da arkamızdan bizi eğitecek olan subay gelecek! Gelmesine geldi sonra o da, ama bize dedi ki, „yarın sizi ziyarete Mihri abi de gelecek“!!... Hiç hesapta olmayan bir durumdu bu!... Ben tabi hemen karşı çıktım... Zaten Aydınlik yazı kuruluna alınan Doğu ve arkadaşlarıyla da bu darbe konusunda anlaşamıyorduk, şimdi bir de, Mihri abinin de dağa gelmesiyle değişik bir boyut kazanan darbeye karşı eğitim meselesi çıkıyordu ortaya!...

Neyse, ben bu işe karşı çıkınca o subay arkadaş da dağın başında bizi aç susuz bırakarak-elimizde bir tek av tüfeği vardı- çekti gitti!!.. 15 gün biz aç susuz dolaştık o dağlarda. Bir tane tavşan vurabildik bu arada! Ki, zaten onu da kemiklerine kadar yemiştik!!... Sonra, fukara Ulaş hastalanıpta 40 derece ateşi çıkınca da dağı falan bırakıp indik aşağıya!... Ama tabi bu arada Ankara'da herkesin dilindeydi olay!!... Aydınlik içindeki bölünme falan da zaten bundan sonra başlar!... Ayrılık nedeni olarak Maoculuk falan dendi o zaman ama, işin altında yatan aslında bu darbe tartışmalarıydı...

Ama bitmedi!...

Daha sonra adı THKP-C olan Dev Genç içindeki o iki grubu, benim de içinde yer aldığım ODTÜ Grubu ile Mahirler'i (Siyasal grubunu) bir araya getiren neden ne idi dersiniz; Denizler gibi gerillacılığa falan başlamak mı idi o zaman amacımız? Alakası yok!!.. Gene bu darbe girişimleriydi perde gerisinde yatan neden! Biz darbeye karşıydık o zaman, bizi bir araya getiren neden de aynı şeye karşı olmaktan gelen bir yakınlıktı, o kadar!...

Hiç unutmam, Denizler'in o ilk bankayı soydukları günlerde kapağında üç kurşun deliğiyle piyasaya çıkarılan Marighella'nın kitabını Mahir'e gösterdiğim zaman „serseri“ diye okumadan bir yana atmıştı!... Yani bizi bir araya getiren neden „silahlı propaganda“ faaliyetine başlamak falan değildi o günlerde...

Mahirlerle bir araya gelmemizin tek nedeni Dev Genç'i darbecilerin ele geçirmesini engellemektir!... Ertuğrul'u da zaten bu nedenle (darbecilerin adayına karşı) Dev-Genç başkanlığına öneren bizzat ben olmuştum (bizim ODTÜ Grubu kendi aramızda böyle kararlaştırmıştık. Ben siyasi işlerle uğraşacaktım, Ulaş mali işlerle, İrfan ODTÜ'yle, Necmeddin de sendikal faaliyetlerle uğraşacaktı, Ertuğrul'u da Dev Genç başkanı olarak kararlaştırmıştık..) Mahir de o zaman bunu kabul etmişti... Olay budur... Dev-Genç'i darbecilere kaptırmamanın tek yolu bu ittifaktı o zaman... Tabi karşı taraf da bizim bu birlikteliğimizi bozmak için az uğraşmamıştı. M.Belli kitabında Mahir'le Kuşulu Park'ta nasıl buluştuklarını falan uzun uzun anlatıyor... Amaç Mahir'i bizden kopararak ittifakı dağıtmaktı. Ama olmadı, zamanın ruhu buna olanak tanımadı. Denizlerin banka soygunundan sonra bütün Dev-Genç tabanı „helal olsun çocuklara“ falan demeye başlamıştı ki, bu da Mahir'in öbür tarafa kayışını engelleyen başlıca etken oluyordu!...

Öyle bir ortam yaratılmıştı ki o zaman, darbe geldi geliyordu!!... Biz istesek de geliyordu, istemesek de!... Ya „sol“, ya da „sağ“ bir darbe olacaktı bu... Bu nedenle, ne yapıp edip onu „sola doğru çevirmenin“ yolunu bulmalıydık! Bize yapılan önerilerin özü bu idi!...

Bütün bir gençlik hareketi, hepimiz adeta bir akıntıya kapılmış sürükleniyorduk.

O kadar güzel gelişen bir gençlik hareketi vardı ortada. Üniversitelerde bir işaretimizle binler ayaklanıyordu... Nerde bir grev var, biz oradaydık... Rize'deki çay üreticilerine yardıma koştuktan, Nallıhan'daki köylü hareketini organize etmeye kadar her yerde vardık... Ne oldu peki sonra?... İşin içine bu darbe kokusu sinince bazıları kendilerini Enver, Niyazi, Yakup Cemil falan sanmaya başladılar!... Tabii herkes bu hesapları yapıyordu, bizim dışımızdaki herkes darbeciydi, dağlara falan da o yüzden çıkıldı demek istemiyorum (rahmetli Sinan da Hüseyin de beni affetmezler sonra!) Çoğu genç insan samimi bir şekilde Che'yi, ya da Hoşiminh'i falan rol modeli olarak alıyordu. Burada benim altını çizmeye çalıştığım şey, birden bire bu noktaya nasıl geldiğidir... Darbeciliğin, „cici demokrasi“ falan diye küçümseyerek burjuva demokratik legal platformları nasıl çürüttüğünün altını çizmeye çalışıyorum ben... Öyle ya, ne olmuştu, nasıl olmuştu da birden bire bu gerillacılık ortaya çıkmaya başlıyordu?... Bizleri, o dönemin genç insanlarını „devrim yaklaşıyor, aman kaçırmayalım“ ruh haline sokan o kaygan zeminin nasıl oluştuğunun, süreci zehirleyen nedenin ne olduğunun altını çizmeye çalışıyorum... Kitleden kopuşun, lumpenliğin nedeninin hep bu kaygan ortam olduğuna işaret etmek istiyorum... Kantinlerde yapılan hırsızlıkların, üniversite kampusunda elinde tabancayla sokak lambalarına ateş etmenin birden bire nasıl ortaya çıktığını açıklamaya çalışıyorum. Bütün bunların altında yatanın, bilinç altımıza yerleştirilen „artık nasıl olsa bu zeminleri terk ediyoruz, yakında dananın kuyruğu kopacak“ psikolojisi olduğuna değinmek istiyorum!...

Biz o zaman klasik Marksist-Leninist bir örgütlenme peşindeydik. İşçi sınıfının öncülüğünde, aşağıdan yukarıya doğru gerçekleşecek bir devrimin hayallerini kuruyorduk... Bunun dışında-bizim dışımızda- Dev-Genç içinde iki kanat daha vardı. Deniz ve Hüseyin'in başı çektiği gerillacılığı temel alan kanat ile, „bu iş ancak sol bir darbeyle olur“ diyen kanat!...

Denizlerin-Hüseyinlerin gözü zaten dağlarda olduğu için (bu işin hikayesini de anlatırım sonra) onların Dev-Gençle falan pek ilgileri yoktu. Bizleri de şehirlere hapsolmuş „pasifistler“ olmakla suçluyorlardı!... Bu nedenle, Dev-Genç içindeki mücadele daha çok bizimle darbeciler arasında geçiyordu...

Tam o ara bir gün, Siyasal'da, İstanbul tayfasının da katıldığı (o zaman bu deyim kullanılırdı...) bir toplantı yapılmıştı. Genel durumun yanı sıra Dev-Genç kongresinde ne yapılacağı falan da konuşuluyordu. Ama bir de baktık ki darbeye karşı olan bir ben varım bir de Mahir!... Diğerlerinin hepsi „biz istesek de istemesek de darbe geliyor, bize düşen, bu girişime katılarak onu daha da sola çekmektir“ görüşündeydi! Bu yüzden de, ne yapıp edip Dev-Genç'in sol darbeyi tezgahlama yönünde kullanılmasını istiyorlar, ona göre bir yönetim öneriyorlardı!...

İşte, bizim Mahirlerle bir araya gelmemizin kararı o gün, o toplantıdan sonra oluşmuştur. Toplantıdan sonra ben Mahir'i çağırdım bir köşeye, bak dedim, böyle böyle... biz ODTÜ'de bir grubuz, isterseniz birlikte çalışalım, yoksa geliyor bunlar!... O da tamam demişti bana... İlk önce, darbeye ve darbeciliğe karşı duruşla başlayan ilişki daha sonra onların da bizim gibi klasik Marksist örgütlenmeyi temel aldıklarını görünce daha da gelişecekti... Yani onlar da bizim gibi „işçi sınıfı içinde örgütlenme“, „parti“ falan diyorlardı... Gerillacılığın lafı bile yoktu aramızda!... Zaten ben daha önce Mahir'i tanımadım bile! Çünkü Mahir o zamana kadar Ankara'daki Dev-Genç eylemlerinde yoktu. Fransa'daymış bu arada...

Peki şimdi soruyorum ben, biz hayalet mi taşıyorduk o zamanlar?...

Ya bizim M.Belli Grubundan ayrılmamızın nedeni ne idi?... Aydınlık Dergisi'nin sahibi bendim. Aydınliğin „Beyaz“ ve „Kırmızı“ Aydınlık olarak ortadan ikiye bölünmesinin gerçek nedeni ne idi? Maoculuk muydu??... Alakası yok!! O zaman hepimiz bir miktar Maocuyduk zaten!... Elimizden Mao'nun „Selected Works“leri hiç düşmezdi!! Ayrılığın Maoculuk noktasında odaklanması sonradan uydurulan kılıf oldu. Kimsenin tutupta işin altında darbecilik yatıyor diyecek hali yoktu ki!...

Cezaevindeyken darbecilerin bütün dava dosyalarını okumuştum, ne haltların yendiğinin hepsi bir bir anlatılıyordu orada!... Peki sonra ne oldu, nasıl oldu da darbe davası düştü ve bütün yargılananların hepsi beraat ettiler?... Çok basit, mahkeme heyeti değiştirilmişti de ondan!!... Darbecilerin kafa yapısına uygun yeni bir heyet vardı artık ortada!... Ve bu şekilde hepsi beraat ettiler...

Bu durumda, 12 Mart'tan geriye ne mi kalıyordu? Bir avuç Dev-Genç'li, yani bizler!... Daha başka bir deyişle, 12 Mart'ın tek suçlusu biz olmuş oluyorduk...

Neden mi ? Yürüyen o darbecilik treninin önüne kendini atan bizdik de ondan!...

Ha, burada bizim bütün yaptıklarımız doğruydu falan demek istemiyorum. Bu ayrı bir konu... Yanlışlar da yapmış olsak darbe sürecinin hedefe ulaşmasında en büyük engellerden birisi biz olmuştuk; ve onlar da daha sonra bu nedenle bizi affetmemişlerdi!... Yani, o darbe dalgası bizi ezip geçmişti, ama biz de onların oyununu bozmuştuk!... Bunu, daha sonra Mamak Cezaevi'nde darbeci gençlik liderlerinden birisi bana şöyle ifade ediyordu: Eğer başarsaydık önce sizi asacaktık!...

Bir nokta daha: Bu yukarda anlatılanlar 8-9 Mart'ın „sol“ darbe girişimine ilişkindir. Ama bir de 12 Mart'ın güçlülere, onların başta oldukları asıl darbe süreci vardı ki, o da Mart 1973 de General Gürler'in Cumhurbaşkanlığı adaylığının parlamento tarafından kabul edilmemesiyle yenilgiye uğratıldı...

O günlerde Selimiye Askeri Cezaevi'nde bütün "solcu" yol arkadaşlarımız Gürler'in Cumhurbaşkanlığı için dua ederlerken ben mahkemede "12 Mart faşizmine ve onların arkasındaki Amerikan emperyalizmine karşı parlamentoyu ve onu ayakta tutmaya çalışan Demirel'i destekliyorum" diye boşuna bağırıyordum!...

Bu noktada isterseniz o günlere ilişkin bir de hatıra anlatayım: Tam o ara (Mart 73) bizi Selimiye'den alarak (beş kişiyi) Ankara'ya Dev Genç Mahkemesine götürmüşlerdi. Ertesi gün mahkeme var ve o gece Ankara 1. Şube'nin 7. Katında hücrelerde kalıyoruz!... Gece, 12 Mart'ın meşhur işkencecisi denilen kişi geldi hücrelerimize ve "çenenizi kapatın, iki ay sonra siz Kızılay'da, biz Çankaya'da volta atacağız" diyerek bize resmen mahkemede konuşmamızı telkin etti (tabi, İstanbul'daki mahkemeden biliyorlardı durumu ve söylediklerimiz rahatsız ediyordu onları)... Vay sen misin bunu diyen, ertesi gün mahkemede biz gene aynı nakarat, "12 Mart faşizmine ve Amerikan emperyalizmine karşı parlamentoyu ve Demirel'i destekliyoruz" diye konuşmaya başladık!...

Ne oldu biliyor musunuz? Mahkeme başkanı, Denizleri asan mahkemenin de başkanı olan Ali Elverdi idi!! Hemen bizi susturdu, "siz ne biçim konuşuyorsunuz" diyerek yerimize oturttu!... (çünkü, o da aynı cuntayla temas halindeydi!...) Düşünün, en

önde oturuyoruz (İrfan ve ben), bir yandan arkadaki arkadaşlar bizi yuhlarken (parlamentoyu ve Demirel'i desteklediğimizi söylediğimiz için), önümüzde de bizi susturan bir mahkeme heyeti var!!... İşte biz bu günlerden geliyoruz!...

Bunlar, tavşana kaç tazıya tut diyen İttihatçı soyudur!... Bunların tekerine taş koyduğumdan dolayı hiç pişman değilim!... Yoksa o anam beni affetmez!... Mamak Cezaevinde, "senin oğlun fizik formüllerinden komünizm çıkarıyor" diyerek kadını dipçiklerle döven de gene bunların adamlarıydı!!.. Rahmetli anacığım bunları bana anlatırken ben üzülmeiyim diye ağlayamamıştı bile!...

Bütün bunlardan bugüne ilişkin olarak nasıl bir sonuç mu çıkarmak lazım?... Unutmayalım, „körle yatan şaşkı kalkarmış“!!... Ne demek mi istiyorum?... Anlamayan zaten anlamak istemiyor demektir, ki onlara da kolay gelsin!!...